

Politicianul care ieri nu dădea nici 2 lei pe tine, la modul manifest... acum este mieluşel, se prefacă că îl interesează ce crezi, că te iubeşte... şi de fapt face orice când îţi cerşeşte votul. Nu are pic de demnitate, promite orice, doar să fie ales. Zâmbitori şi plini de poveşti electorale, nenumăraţi lideri-salvatori se oferă să se sacrifice pentru binele alegătorilor. Doar să fie votaţi, promit ei orice cu nemiluita, că vor face şosele suspendate, şcoli şi spitale, piscine şi case de cultură, vor aduce extraordinar-de-mulţi bani europeni... vor face parcuri şi parcuri... şi terenuri de joacă... dacă mai este nevoie... şi mizând pe mentalitatea de ev mediu a unei părţi semnificative a populaţiei, ei promit noi şi noi biserici finanţate din bani publici (ca simbol al separării statului de biserică)... locuri "sfinte" unde se vor putea duce oamenii-terminaţi, când se vor închide ultimele şcoli şi ultimele spitale... Vor construi o Lume perfectă în 4 ani de mandat... şi să vezi ce mai urmează după... Când vezi câte unul, cu cât patos vorbeşte despre măreţele realizări pe care el le va face în următorii 4 ani, te întrebi oare este atât de prost pe bune şi nu conştientizează situaţia economică actuală... gradul de îndatorare şi lipsa de sustenabilitate economică, ori a ajuns la concluzia că votanţii sunt extrem de proşti şi o să îl creadă... îl vor vota în masă. Cu asemenea grad de realism, sigur că va fi foarte bine. Cu asemenea clasă politică, viitorul este asigurat (pe termen foarte scurt). Interesant este cazul celor care au mai fraierit prostimea cu aceleaşi promisiuni la alegerile anterioare, şi, văzând că au cu cine... mai încearcă odată. Ei ştiu bine că trebuie să promită orice, să zică de multe ori acelaşi lucru, să le intre bine în cap la cei care mai au chef de a merge la vot... la cei pe care îi manipulează. Culmea este că toţi promit bunăstare şi creştere economică, fericire... oameni pozitivi, dăunători de speranţe... că nu îi doare gura să promită.

Interesant este că nici un candidat nu promite sustenabilitate. Nu interesează astfel de subiecte "îndepărtate". Marile mase de electori, adică oamenii pe care nu doreşti să îi jigneşti, nu vor fi în stare să înţeleagă importanţa fundamentală a sustenabilităţii, ei sunt doar surprinşi să constate că economia este falimentară, că societatea a rămas fără resurse. În mod democratic, aceştia ar vota să se taie ultimul copac şi să fie prins şi mâncat ultimul peşte. În marea lor inteligenţă, marile mase de votanţi sunt apte să constate că Titanicul este scufundat.

Este frumos peisajul social în care avem mase de oameni care oricum nu îi mai cred pe politrucii, chiar şi în simplitatea lor obosită... dar nici nu au ce să facă. Au ocazia să aleagă dintre mai multe aberaţii similare, poveşti cu frişcă sub formă de promisiuni... concurs de cine poate zice o poveste mai gogonată. Să vezi după alegeri ce zâmbet ironic o să aibă... şi cum nu vor avea timp de tine nici măcar o secundă... din cauza afacerilor. Câştigătorii concursurilor de împrejurări, vor începe să lucreze serios la implementarea promisiunilor, începând să rezolve problemele, măcar pentru cei din propria familie şi din clanul politic din care ei fac parte.

Este dreptul tău să decizi! Alege! Dacă te uiţi la candidaţi, poţi alege ce vrei, de la tractorişti la ospătari şi frizeri şi dame-uşoare, mai există şi intelectuali mai ales în zone mai urbane... dar pare că cei care chiar ar avea ceva de zis despre o societate umană funcţională... aceia sunt decizi să nu se lase târâţi în mizeria campaniilor electorale. Ei nu vor să facă afişe electorale uriaşe şi nu vor să strige din megafoane sloganuri mobilizatoare printre blocuri, nu vor să atace "adversari politici", nu vor ca reciproc să se desfigureze, să arunce cu noroi către ceilalţi, să răspândească zvonuri despre ei, şi probabil că mai ales nu vor să facă concurs de programe

electorale, liste de promisiuni deșarte în marele circ electoral. Ei stau la locul lor și privesc “jocul democratic”: cu un zâmbet trist, ascultă candidații cu promisiunile lor aberante, irealizabile financiar în lumea actuală, iar dacă se uită către masa de votanți... le trece și zâmbetul.

Spectacole electorale, muzică, mici, bere, găleți de plastic inscripționate... balonașe cu lubrifianti. Sărbătorirea democrației! Fericire! După ce se termină circuitul electoral, votanții se miră iar că au luat plasă. Și, se poate aștepta următorul eveniment similar, peste 4 ani.

Noi, cei care am văzut cât de dramatic este un sistem totalitar, trebuie să zicem că oricum acesta (pentru moment) este de 1 milion de ori mai uman: ai libertatea de a zice ce vrei, libertatea de asociere, libertatea de mișcare șamd. Totuși, democrația pare că nu are capacitate de a aborda realist lucrurile, atât în privința promisiunilor aberante care nu mai au nici un fel de contact cu realitatea, cât cu lipsa unei viziuni strategice deoarece totul se focalizează pe câțiva ani ai mandatului... Un asemenea sistem care în promisiuni și în abordare se focalizează doar pe aspectele imediate, nu are cum să aloce importanță aspectelor strategice și în acest fel nici sustenabilitatea nu intră în discuție. O astfel de clasă politică a promisiunilor-hipertrofiate și pline de optimism, secondate de acțiuni imediate de “creștere și bunăstare de moment, indiferent de consecințe”, este cea care a făcut posibilă criza economico-socială la care nu îi găsește soluție. Această clasă-politică-democratică este năucită, nu îi vine să creadă că aberațiile ei optimiste nu mai pot fi susținute în lumea reală... nici măcar pe moment. Cu toate că încă nici nu au prins toți peștii Planetei, decât 5 din 6, și nu au tăiat ultimele păduri. Clasa politică democrat-neoliberală susține că soluția la această criză este creșterea economică... dar nu se întreabă de sustenabilitate... când evident deja acum este depășită capacitatea de suport a Planetei, iar cei “din afara clubului” vor și ei ceva resurse, mai cu seamă că sunt din ce în ce mai multe miliarde... amețite de foame, gata să facă orice să arate că și ei există. În rest, este bine.

© dr. Peter Lengyel

sursa: w

www.peterlengyel.wordpress.com